

ΣΚΟΤΟΣ

Τάσος Συμεωνίδης
(RIEAS Ακαδημαϊκός Σύμβουλος)

Copyright: Research Institute for European and American Studies
(www.rieas.gr) Publication date: 22 March 2017

Note: The article reflects the opinion of the author and not necessarily the views of the Research Institute for European and American Studies (RIEAS).

Από την πρώτη κιόλας μέρα της κατά κρημνόν κατάλυσης της Ελλάδας από τις βάνουσες και εκδικητικές γερμανό-ΔΝΤ-ευρωπαϊκές καντρίλιες της «διάσωσης», οι αμέσως ενδιαφερόμενοι -- δηλ. ο Ελληνικός λαός και οι «ηγεσίες» του -- αντί να εναντιωθούν στην εξόντωση τους, σχηματίζονταν ένα αρραγές εθνικό μέτωπο, διαιρέθηκαν σε «ευρωπαϊστές», που ακόμα και σήμερα, στην Ελλάδα των εκατοντάδων χιλιάδων πάμπτωχων και των εκατομμυρίων «νεόπτωχων», κάνουν κηρύγματα ευρωπαϊκής πίστης, και σε «οπισθοδρομικούς» «αντί-ευρωπαϊστές», δηλαδή εκείνους που τελικά ίσως ήσαν πλέον λογικότεροι των διαπρύσιων «ΕΟΚτζίδων».

Η Ελλάδα είναι αυτή τη στιγμή μια χώρα-κλειδί στην διαβόητη Μάχη των Ιδεών που μαίνεται γύρω από το μέλλον της κλυδωνιζόμενης «ένωσης». Η τάχατες μεγαλοσύνη των ευρωπαίων «εταίρων» μας προς την ψωροκώσταινα έχει πλέον αποδειχθεί ένα ανίερο «πλάνο» (δηλαδή σχέδιο) για τον εκφοβισμό των ευρωπαϊκών μαζών που πληρώνουν το θρυλικό μάρμαρο της γερμανικής ύβρεως και των συμμετόχων της μέσω της μονομανίας για λιτότητα με αρχιστράτηγο και προσβλητικό Σόϊμπλε (τον οποίον ορισμένοι «έλληνες», ακόμη και **σήμερα**, συγχαίρουν για τον «πραγματισμό» του).

Σήμερα, όταν και πάλι η Ελλάδα γίνεται για πολλοστή φορά θύμα άγριου βασανισμού από το προκρούστειο συγκρότημα των «φίλων» μας· και με μοναδικούς «διαπραγματευόμενους» (διάβαζε: δερνόμενους) εκπροσώπους της τους καταγέλαστους συμμετέχοντες στο κατ' όνομα μόνον αριστερόστροφο κωμείδουλλιο-«κυβέρνηση» συγκυριακούς εκδρομείς, με τον ντορβά στην πλάτη, η χώρα κείται μισοπεθαμένη και ανυπεράσπιστα.

*Για όσους ακόμη αρνούνται να αναγνωρίσουν την ελληνική κατάσταση ως **ολοκληρωτικό πόλεμο** που απειλεί την ύπαρξη και επιβίωση της χώρας, ας επαναλάβουμε και πάλι μονότονα τις κρατούσες συνθήκες της άνισης αναμέτρησης με αποφασισμένους εχθρούς **απείρως ισχυρότερους εκείνων του 1939-45:***

ΠΡΩΤΟΝ: Η γερμανική απαίτηση για πλήρη εξόφληση του χρέους είναι μια «τελική λύση» **συνολικής εξοντώσεως** της Ελλάδας. **Το ελληνικό χρέος έχει ξεπεράσει κάθε ιστορικό ρεκόρ και βρίσκεται εκτός ελέγχου.** Η εξόφληση του είναι αδύνατη. Η γερμανική επιμονή στο θέμα αυτό δεν είναι παρά το προοίμιο της «ολικής επαναφοράς» με **καταστροφή της χώρας** και υπαγωγή της σε καθεστώς άτυπης αποικίας-«κράτους» εντός μιας «ένωσης» που κατά πάσαν πιθανότητα δεν θα υπάρξει πια στο σημερινό σχήμα της όταν το μοιραίο επέλθει.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ: Η συνεχής επισώρευση αβάστακτου χρέους για να πληρωθούν χρέη που δημιουργήθηκαν από χρέη (δηλαδή για να ικανοποιηθούν οι φορολογούμενοι ξένων χωρών των οποίων τα χρήματα παίζουν στη ρουλέτα οι ηγέτες τους για να εξυπηρετήσουν **προσωπικούς τους πολιτικούς και ιδεολογικούς λόγους**), και μόνο αυτή, αποτελεί **ικανή συνθήκη για άμεσο GREXIT και μετάβαση σε ίδιο νόμισμα.** Οι «φιλοευρωπαϊκές» κραυγές των παρ' ημίν θα οργιάσουν, πλην όμως οι «λογικοί ευρωπαϊστές» δεν έχουν να προσφέρουν **καμιά απολύτως εναλλακτική λύση**, όπως αποδεικνύεται καθημερινά.

ΤΡΙΤΟΝ: Οι συνεχείς επικλήσεις για συμφωνία «ώστε να προχωρήσουμε» απλώς **συμβάλουν** στην γερμανική στρατηγική επιλογή της διάλυσης της «περήφανης και δυνατής Ελλάδας» και περιορίζουν για ένα μικρό διάστημα τους μικροκομματικούς-εκλογικούς γερμανικούς πονοκεφάλους χωρίς να προσφέρουν **το παραμικρό** στην ελληνική επιβίωση.

ΤΕΤΑΡΤΟΝ: Όλοι οι έλληνες «παίκτες» πρέπει να αντιληφθούν ότι η μακάβρια οπερέτα τελείωσε και ο επενδυτικός πυρετός, που αναμένουν με την mirage «ανάκαμψη», καθώς η χώρα αφόρητα πιέζεται συνεχώς προς τα κάτω, δεν θα υπάρξει διότι το όλον οικοδόμημα καταρρέει με ρυθμούς που αρνούνται να αναγνωρίσουν «ειδικοί» και ανειδίκευτοι.¹

ΠΕΜΠΤΟΝ: Όσοι εξακολουθούν να εμπνέονται από τη «σοφία» του ΔΝΤ ως αναλογιστούν την φρικώδη ιστορία του ταμείου από καταβολής του, και των μεθόδων του άγριου κατατεμαχισμού χωρών-θυμάτων, αλλά και την πρόσφατη δημόσια [παραδοχή](#) του για το «πρόγραμμα διάσωσης» δικής του εμπνεύσεως που ρήμαξε την Ελλάδα και την πήγε πίσω πενήντα χρόνια. Είναι επίσης αναγκαίο οι έγκριτοι και «προοδευτικοί» σχολιαστές μας, που δεν χάνουν ευκαιρία να ξεσηκώσουν ακό και κουρνιαχτό μεγάλο προειδοποιώντας σπαρακτικά ότι η αποχώρηση από την «ένωση» ισοδυναμεί με αυτοκτονία, να μας δώσουν απαντήσεις σε μερικά καίρια ερωτήματα που σχετίζονται με τα περί αυτοκτονίας ή περί τα της αποφυγής αυτής, όπως:

1. Τι ακριβώς **πρακτικά** ελπίζουμε σχετικά με την άτεγκτη γερμανική επιβολή της λιτότητας· **ποιά ακριβώς** είναι τα ελληνικά συμφέροντα που προστατεύονται υποτίθεται από την εφαρμογή της· πώς η λιτότητα εξασφαλίζει την επιβίωση· και τι απάντηση δίνουν π.χ. [σ' αυτή την εξήγηση](#) της αποτελεσματικότητας της ή σ' αυτήν την [σύντομη παρουσίαση](#) των όρων της;
2. Πώς **προστατεύεται** μέσω της λιτότητας το έστω και κολοβό δημοκρατικό μας πολιτικό σύστημα, το οποίο οι ίδιοι αυτοί «έγκριτοι» στολίζουν με θριαμβευτικά σχόλια περί της κατά φαντασίαν πλέριας αποτελεσματικότητας του (με μικρές αστοχίες, ομολογείται) μετά τα φρικτά «πέτρινα χρόνια» της χούντας; Πώς ακριβώς οι γερμανοί και η «ένωση»

¹ Οι περίφημοι «μακροοικονομικοί δείκτες» έχουν ουσιαστικά χάσει την «προφητική» τους ευχέρεια στην ελλαδική περίπτωση, ειδικότερα μάλιστα όταν τους υπολογίζουν «ενωσιακοί» και κεντρικοί τραπεζίτες με εξαιρετικές και αποδεδειγμένες επιδόσεις είτε στις καθαρές αρλούμπες (π.χ. διαπιστώσεις της Ευρωπαϊκής Επιτροπής ότι τα ελληνικά πράγματα πάνε «καλά») είτε στα οικονομικά fake news (ή «φακ νιούζ» κατά την κοινοβουλευτική [γλώσσα](#) μας).

συμβάλουν στην **στερέωση της εσωτερικής πολιτικής ισορροπίας** και πώς ο παρά φύσιν βιασμός της χώρας συμπράττει στην ευόδωση και προώθηση των συχνά ομιχλώδους υφής ευρωπαϊκών «αξιών»;

3. Τι ακριβώς κακόν και δυστυχές αποφεύγουμε με την εφαρμογή των κατά καιρούς **απαράδεκτων όρων** της «προσαρμογής» και «εκλογίκευσης» οι οποίοι **ΔΕΝ** είναι αποτέλεσμα διαπραγμάτευσης αλλά διαταγές αναγκαστικής συμμόρφωσης επί ποινή θανάτου;
4. Τι ακριβώς η μέχρι τώρα «διάσωση» έχει **προσφέρει** στον κατεστραμμένο μέσο έλληνα; Πώς προστατεύεται αυτός ο μέσος ατυχής από τον επάρατο κύκλο ** χρήμα δάνειο «διάσωσης»- πληρωμή τόκων & υποχρεώσεων προηγούμενου χρέους-πάλι χρήμα δάνειο «διάσωσης»** κ.ο.κ.;
5. Τελικά, ποιό είναι ακριβώς **το «όραμα»** των «ευρωπαϊστών» μας που μπορεί να κινητοποιήσει τις μάζες; Η φτώχεια και η εγκατάλειψη; Η μαζική έξοδος των νεωτέρων και παραγωγικών; Η Αθήνα σε φτηνή έκδοση Λαχώρας και Καρατσι; Το κατεστραμμένο (έστω και αν εκ γενετής κουλό) εθνικό σύστημα υγείας; Η συμπίεση των εισοδημάτων σε επίπεδα Βουλγαρίας ή των σκλάβων της κινεζικής οικονομίας ή των υπολοίπων «τίγρεων» της ασιατικής ηπείρου;
6. Τελικά, **ποιός θα τολμήσει να εξηγήσει στον «κυρίαρχο» λαό ότι η μιζέρια, η ανέχεια, και η κατάθλιψη είναι πια αναπόσπαστα στοιχεία ζυμωμένα στον χηλό της ελληνικής κατάστασης εφ' όσον οι σημερινοί όροι της «διάσωσης» μένουν αναλλοίωτοι;**

Όλες ανεξαιρέτως οι πολιτικές δυνάμεις της χώρας έχουν αποτύχει οικτρά τόσο στην «διαχείριση» της κρίσης όσο και στην υποτιθέμενη αναζήτηση του αιωνίως διαφεύγοντος καλύτερου αύριο μέσω του ευρωπαϊκού «οράματος» και της συνεργασίας των οπαδών του περιγέλαστου πλέον «ευρωπαϊκού τόξου». Αλλά οι εμμονές δεν παραδίνονται εύκολα. Η αυτοαποκαλούμενη συντηρητική παράταξη διατηρεί βαθειά πίστη στην «ένωση» διότι, μεταξύ άλλων, αν τολμήσει να αναζητήσει λογική οδό για μια όποια λύση, έστω και απελπισίας, θα απορρίψει αυθωρεί και παραχρήμα το «όραμα» του μεταχουντικού ιδρυτή της. Οι δε «δημοκρατικές δυνάμεις» των διαφόρων πράσινο-ερυθρό-ροζ αποχρώσεων στροβιλίζονται ομοίως σε σύγχυση ιδεών και ιστορικών γεγονότων που, μεταξύ

άλλων, οδήγησαν και στο Καστελόριζο.² Οι δημοσκόποι, εν τω μεταξύ, αδίκως πασχίζουν να βρουν άκρη με το ευρωπαϊκό «όραμα», αν και πρόσφατη μελέτη από ελπιδοφόρο και σχετικά νέο ερευνητικό σχήμα, που, μεταξύ άλλων, δηλώνει και «ανοιχτότητα» προς την κοινωνία (υποθέτω εκ του αμερικανικού «openness»), [καταλήγει](#) διστακτικά στο ό,τι «*Θα μπορούσε να ειπωθεί πως για πολλούς Έλληνες, η συμμετοχή στην ΕΕ είναι μια ζημιογόνα κατάσταση ή στην καλύτερη περίπτωση μία δευτερεύουσα σημασίας πολυτέλεια*».

Η προσεκτική γλώσσα φυσικά είναι ένας αραχνοϋφαντος πέπλος «ευγενικότητας» που προσπαθεί να επικαλύψει τα ακάλυπτα που καταδεικνύονται από «σκληρότερες» αναλύσεις όπως [αυτή](#). Η «ευγενικότητα» όμως συγκαλύπτει (αν μπορεί) την πραγματική τραγωδία που εκτυλίσσεται σήμερα.³

Μάλλον λοιπόν φθάσαμε στην ώρα της με δική μας πρωτοβουλία απόπειρας ομαδικής «αυτοκτονίας», ήτοι της εν τάχει αναχωρήσεως από την όαση του ευρώ με σύγχρονο δοκιμή μιας από τις πλέον συχνές doomsday (ήγουν της ημέρας του τέλους το κόσμου) απειλές των «ευρωπαϊστών» που αμέσως ημι-χαμογελούν σαρδωνικά: «και τι θα κάνετε με χρέος που πρέπει να ξεπληρώσετε σε ευρώ»;

Το πραγματικό βεβαίως ερώτημα είναι το αν αυτοί που ήδη βρίσκονται στο σκότος, με την **βεβαιότητα** του αργού θανάτου, έχουν κάτι ιδιαίτερο να χάσουν

² Ιδιαίτερως μάλιστα οι σημερινοί στην εξουσία «προοδευτικοί» της σύγχυσης και της αποτυχίας διαθέτουν ατελείωτο παρελθόν πλήρους ασυνταξίας ιδεών και αθεράπευτης ιδεολογικής λογοδιάρροιας, οι οποίες διαχρονικώς, έτσι κι αλλιώς, χαρακτηρίζουν και όλα τα κόμματα «επανάστασης» ανεξαρτήτως εθνικού περιβάλλοντος· βλ. π.χ. χαρακτηριστικό δείγμα τέτοιας «διανόησης» [εδώ](#) με την πολιτική παρουσίαση του «μεταρρυθμισμού» και του «επαναστατισμού» ως επίσης λογίων γλωσσικών προσθέτων στην ελληνικήν.

³ Το απόλυτα μακάβριο γελοίο που χαρακτηρίζει πλέον την «διαπραγμάτευση» έχει και τις παγερά φαιδρές του στιγμές: προς έκπληξιν, είμαι βέβαιος, ορισμένων, ο κονιορτοποιηθείς εκλογικώς πολύς Γερούν Ντάισελμπλουμ (που επιμένει να μείνει στη θέση του τιμονιέρη του Eurogroup σε αντίθεση με τους κανόνες της «ένωσης») [θυμήθηκε](#) έξαφνα το πώς η «ανάκαμψη» επηρεάστηκε επειδή «η οικονομική ανάπτυξη στην Ελλάδα επιβραδύνθηκε ξανά και ξανά, λόγω αβεβαιότητας, πολιτικής αστάθειας, έλλειψης εμπιστοσύνης και λόγω των αναλήψεων από τις ελληνικές τράπεζες και τις μεταθέσεις χρημάτων στο εξωτερικό». Ούτε λόγος φυσικά για το «πάπλωμα» ήτοι την κατά μέτωπον επίθεση των «εταιρών» κατά της ελληνικής κοινωνίας, με άλλα λόγια, για τους **πραγματικούς λόγους της κατάρρευσης**. Αυτές οι διαπιστώσεις, εν πάση περιπτώσει, δεν θα ήσαν εις το repertoire του Ντάισελμπλουμ, αλλά καταφανώς η εκλογική ήττα τον επηρεάζει δίνοντας την αφορμή να κάνει και [τέτοιες δηλώσεις](#) για τόνωση του «λαϊκού» του προφίλ. Ο πραγματικός του εαυτός βεβαίως αναδύθηκε σε όλο του το μεγαλείο με τις [άθλιες δηλώσεις](#) του περί ευρωπαϊκού Νότου. Αλλά μάλλον οι «ευρωπαϊστές» μας θα βρουν και δω «θετικές» αποχρώσεις... και έσονται οι δύο εις σάρκα μίαν!

δοκιμάζοντας τις αντοχές αυτών που αυτοδιαφημίζονται ως άτρωτοι. Πολλοί (και, ιδιαιτέρως, «ευρωπαϊστές») θα εκπλαγούν από τα πιθανά αποτελέσματα.